

Sedmadvacáté Doksy – pořádně mokré...

Rosničky měly tentokrát pravdu. Jejich předpověď – zataženo, déšť, vítr, zima – se do puntíku vyplnila. Tradiční jarní Doksy byly netradičně velmi mokré. Doufáme, že jsme si to letos vybrali a příštích osm let bude opět zářivě slunečno. Přes onu tragickou předpověď se na start, ve čtvrtek 28. května odpoledne, postavilo rekordních 179 cyklistů a cyklistek. Tento kultovní závod hobíků si opravdu málokdo nechá ujít. Ještě při presentaci jsem slyšel optimistická slova - nezmokneme, vítr to rozfouká...

Když přijeli policisté zajišťující úvod trasy, nevěřili svým očím. Přeplněný prostor před teplárnou v Třeboradicích, všude nádherná kola, pestrobarevné oblečení závodníků. „Mysleli jsme, že je to amatérský závod a tady je to jak na Tour“, řekl mi jeden z nich. „Jó, dnes už mají hobíci téměř stejný materiál jako profici, jen si to musí pořídit za své“, reagoval jsem. Pak jsme podrobně probrali jejich účinkování, kvůli vyfrézované silnici na začátku trasy dost důležité. Jízda stohlavých balíků byla v těch místech dost nebezpečná, tak jsme potřebovali jejich dokonalou součinnost. Kéž by domluvené dodrželi. První balík zvládli, po startu druhého už to bylo trochu jinak.

Ale vrátím se na start. 45 minut před prvními vyjela na trasu letos jen trojice předjezdů. Ostatní si troufali dojet v limitu. Vedoucí borec pohárového pořadí mladého balíku – Pavel Červenka, se na čáře převlékl do svijanského dresu a určitě nevěděl, že po pár km jeho účinkování na letošních Doksech po defektu skončí a další závody v tomto dresu pro něj už nebudou reálné.

Před startem balíku zralých se stejně jako před rokem do leadrovského svijanského dresu převlékl Radek Vaňkát. Také on si pak vybral krutou daň v podobě dvou defektů. Nakonec dojel do cíle na prázdném kole, ale na pozici, která mu umožnila zůstat v tomto dresu i v dalším závodě. Druhý balík odstartoval, jenže bez domluveného zajištění policistů. To už začalo dost přšet a nervózní borci se tlačili na vodící vůz. Řidič vyměknul a na vyfrézované vozovce se jelo spíš zběsile, než bezpečně. Pak na neřízené křižovatce vodící vůz uvíznul za stojícími auty a první cyklisté se přehnali před něj. Osamělá policistka nechala křižovatku prostě „vyhnít“ a schovaná pod stromem stresovaně kouřila. Řidič vodícího vozu ji aspoň vyburcoval, že pro další cyklisty už křižovatku zajistila. Sebepromyšlenější, vymakaná organizace opět selhala vlivem lidského faktoru. Druhý policejní vůz čekal na balík až pár set metrů za kritickou křižovatkou. Balík už byl nechtěně roztržený a dost favoritů pak stálo nemalé úsilí tento handicap vymazat. Také dost jezdců doplatilo na zběsilou jízdu přes díry na silnici defekty. Holt jako amatérský závod asi opravdu nemůžeme chtít dokonalou souhru.

A byl tu další problém. Po průjezdu závodníků na již neřízené křižovatce uvízla v dlouhé koloně dvě naše pořadatelská auta. Na jejich křižovatku před Nebužely proto přijela až po průjezdu vedoucích borců. Každý, kdo zná mou snahu perfektně zajistit všechna riziková místa trasy, určitě ví, jak mi bylo. Letos, sužován zdravotními problémy jsem působil coby regulovčik a byl právě v tom autě, co křižovatku nestihlo. Naštěstí ředitelka závodu ve vodícím autě prvního balíku křižovatku zabezpečila, sama pak měla problém dostat se před závodníky a plnit dál svou úlohu.

Znovu jsme se přesvědčili o tom, jak dokonale profesionálně závod už několik let pojmají policisté z Mělníka. Letos byly jejich služby přímo nadstandardní. Jejich 2. vůz vedl i balík zralých cyklistů a navíc dali k dispozici dva motocykly, které se operativně pohybovaly také mezi většími skupinami závodníků a čistily cestu i pro ty méně špičkové borce.

Za Řepínem bylo znát, jak se amatérské pole vyrovnává. Ani první výraznější stoupání první balík příliš neroztrhalo, k Nebuželům se hnalo skoro 50 mladých borců, rovinaté Kokořínské údolí také nedávalo velkou šanci na separaci. Čelo balíku zralých už nebylo tak početné, ale ztráty dalších skupin vůbec nebyly velké. Na Ottisovu vrchařskou prémii se v čele zarputile dral Radek Beneš, jenže sponzor ji letos vypsál jen pro šedesátníky, takže vítězem se stal Antonín Ježek. Jak naložil s vyhraným pytle cementu těžko říct, zaručeně jej nepoužil na betonové boty pro některého za soupeřů v Mácháči...

To už déšť, občas i s krupobitím řádl naplno. Ještě pár km předtím, v ostré zatáčce v Čečelicích se pár veteránů zblízka seznámilo s mokřým asfaltem (dva naši z CKKV – Divíšek a Kavula též), nic vážného, rychle se posbírali a znova do pedálů. Klobouk dolů před všemi, co navzdory té slotě urputně šlapali dál. Kromě boje o prvenství se odehrávalo plno soubojů mezi věčnými rivaly. Právě i o tomhle je tento závod, ta nádherná miniklání uprostřed závodního pole, kdo to komu nandá, nebo kdo naopak pomůže svému týmovému kolegovi v krizi, vzchopit se a rozjet se opět naplno v těchto extrémních podmínkách. Nemohl jsem nevzpomnět na ročník 2001, kdy jsme se v Kokořínském údolí plavili silnicí, připomínající spíš koryto řeky. Letos do toho moc nechybělo. I takhle vypadá cyklistika a doufám, že moc hobíků to nepřimělo příště v bačkorách raději sedět u TV a sledovat strhující souboje třeba na Giru...

Už v mírnějším dešti se na vrchol Romanova vyšplhal vítěz Vitáčkovy vrchařské prémie - Radek Procházka a bylo tu, jako obvykle, první výrazné dělení čela závodu. Kdo neuvisel v první třináctce borců, co se na mokřých a zrádných kostkách drala do krátkého kopečku ve Mšeně, už nemohl pomýšlet na „bednu“. Nechyběl tu samozřejmě trojnásobný vítěz závodu Jirka Chyba, stejně jako Jirka Ježek, takže se dalo předpokládat, že je zaděláno na čtyřnásobného šampióna Doksů. Jenže cyklistika má mnoho tváří a kdo by si v této fázi vsadil na nejpravděpodobnějšího vítěze, letos by své úspory prohrál.

Před Žďárem nás čekalo další nemilé překvapení. Vůz policie Česká Lípa chybí, údajně dostali pokyn jen zajišťovat pořádek v prostoru cíle. Pro příště bychom měli nejspíš (v parlamentu?) prosadit, aby se okres Mělník územně rozšířil na celou trasu závodu. A bylo by po problémech!

Do cíle zbývalo jen pár km po odlehlých venkovských silničkách, vystačíme si sami. Vedoucí jedenáctka nepolevila v tempu, každý přemýšlel, jaké eso vytáhnout z rukávu, aby se jeho jméno zapsalo do historie Doks jako vítěz. Po úchvatném spurtu ve stoupání před Tachovem u Doks je to jasné – jméno nového vítěze je Martin Krupička. Na dalších místech dospurtovali borci, co už v análech coby vítězové figurují: 2. David Klíma, 3. Jiří Chyba, 4. Petr Zahrádka.

Když se k Romanovu blížila dvacítká v čele balíku zralých, jak se taktizovalo a šetřily síly, tak se letos vlastně každý těšil na obávaný kopec. Konečně se zahřejeme... Na čele se formuje vedoucí trojka a někdo bez čísla. Na své prémii, jenže jen pro ty mladší, nesmí vepředu chybět Tomáš Vitáček. Na kostkách ve Mšeně se rozrůstají na sedmičku, ale záhy píchnul Radek Vaňkát, po pár km i Vitáček. Vypadá to, že vítěz zralých vzejde z této čtyřky. Jenže ještě před Ždírcem je s nimi opět Vaňkát. Svijanský dres zavazuje k neskutečným výkonům. Ale co naplat, kousek před cílem píchnul znova. Paudera a Dix nastupují a ve stejném pořadí projíždějí cílem. S minimální ztrátou jede třetí Karel Prager a 4., dnes za nás jedoucí, Ivan Divíšek. Další skupině, kterou dotáhnul další náš borec Michal Štěbeták, chyběla snad stovka metrů, aby vedoucí čtyřku sjela.

Na návsi v Tachově je najednou velice rušno. Borci, co nejedou do kempu na závěrečný ceremoniál tankují tady, první občerstvení v mezidobí berou i ti, co pokračují. Šťastlivci, co mají v doprovodných vozech oblečení se horečně převlékají, každý touží po něčem suchém. A nemusí to být zrovna suché Martini. Také restaurace kempu se solidně zaplňuje, rozhodčí hledí na monitor a rozhodují kdo, za kolik. Team pořadatelů chystá bedny a záplavu cen, váhu, sponzorské tabule a rozhodčí dál bádají, uvolnění závodníci konzumují a zapíjejí mokřý čtvrtěk, probírají kritické okamžiky a co chvíli vrhají pohledy do kouta rozhodčích. Stále není vše jasné. Jasné je, že mi vyšla dávná věštba – kdysi pradávno, na startu 10.ročníku se objevil šéf závodu Michal Kokta s manželkou, v náručí jejich maličký syn. Ve zprávě po závodech jsem si zavěštil- „z náruče své maminky zděšeně pozoruje ty upovídané pestrobarevné neposedné mužičky, první kontakt se slavným závodem je tu. Možná v takovém 30. ročníku bude patřit k favoritům...“ A ejhle, vyrostlý Martin Kokta vyhrává ve 27. ročníku kategorii juniorů. A jakým způsobem - s otcem solidárně startuje jako předjezdec, brzy však poznává, že tatík neuvisí, tak se vydává na dlouhou časovku nečasem a do cíle přijíždí ještě před špičkou závodu! První předjezdec historie, kterého čelo nedojelo. Na bedně si to nevzrušeně užil, k úplnému naplnění mé věštby ještě chybí pár krůčků... Na bedně se pak vystřídali ti nejlepší z každé kategorie, jak je zaznamenáno ve výsledkové listině, sluší se připomenout aspoň jednotlivé vítěze. Vlčáci- vítěz Martin Krupička, Pinarello/ Sportful team, mazáci- David Klíma, CK Vokolek, veteráni- Vladimír Paudera, SKI Paudera, ctihodní- Karel Krejčí, Exe Jeans, staříci- Antonín Ježek, KC Nové Strašecí, ženy- Lucie Kočí, SOS. Z pořadajícího CKKV Praha se letos na bednu dostal pouze 3. „stařík“, Vláďa Černohub. Na pódium pak kráčí druhý z rodu Koktů, otec Michal (i otec závodu), ten se dokázal kochat trasou závodu nejdéle. A následuje další disciplína, ke slovu přichází váha. Ti hmotnější se hodnotí pohledem, nakonec první na váhu vstoupí náš Jirka Brynda, a dává přes metrák! Po chvíli váhání nastupuje Martin Videman (v minulosti už to zkoušel, ale bez úspěchu) a má o půl kila více! Kalorická bomba na pekáči putuje do jeho rukou. Kompenzace za to, že lehčí Jiří dojel do cíle o 11 vteřin dříve (0,5kg/ 79km = 11 vteř).

Ještě poděkování sponzorům závodu a všem zúčastněným, letos zaslouží velký obdiv každý, kdo dojel. Tady jsem zapomněl poděkovat nám všem, co jsme mokli a modrali zimou na křižovatkách, bez možnosti zahřát se aspoň svižným výjezdem na Romanov.

Ani následující bujaré posezení všech, co závod berou se vším, co k němu patří, jsme letos neošidili, jen nás zůstalo zase o trošku méně a končili jsme daleko před svítáním.

Stručné hodnocení Doks 2009: Příšerné počasí, rekordní účast 179 lidiček, rekordní počet cyklistů, co nedojeli do cíle- 30, a snad málo těch, co se zatvrdili- Doksy? Už nikdy...